

שבועות (1)

יהודה יצא בזריזות לתלמוד תורה, הוא כבר סגר את הדלת ויצא, אף פתאם הוא חזר...

יהודה נכנס חזרה פנימה והודיע: "היום אני מתכוון ללכת לנוח בצהרים!"

מה קרה? מדוע הוא רוצה ללכת לנוח?

אתם בטח כבר מנחשים.

היום ערב שבועות ולכן יהודה ממש רוצה ללכת לנוח, כדי שיהיה לו המון פנח ללמד תורה כל הלילה עד הבקר.

הוא כל כך רוצה להיות כמו כל הגדולים.

הוא זוכר בשנה שעברה שהוא הלך לישינה ורק אחים שלו הגדולים הלכו לבית הכנסת.

השנה גם הוא ילך! גם הוא יהיה כמו הגדולים! הוא בטוח!!!

מה קרה בסוף?

את זה תקראו בהמשך...

שבועות (2)

יהודה חזר בסוף הלמודים ישר הביתה.

פתאם, באמצע הדרך, הוא ראה כמה ענפים של עץ דקל זרוקים בצד הדרך.

יהודה עצר, זה נראה הפקר, הוא חשב לעצמו.

כְּדֹאֵי לְקַחַת אוֹתָם הַבֵּיתָהּ, בְּטַח אָבֹא וְאִמָּא מִמֶּשׁ יִשְׁמְחוּ וְשָׂנִי אָבִיא אוֹתָם.

יְהוּדָה הוֹצִיא מִהֶתִיק אֶת חֶבֶל הַמִּשְׁחָק שֶׁל אָחוֹתוֹ, קָשָׁר אֶת הָעֲנָפִים וְהֵחֵל לְמַשְׁךְ.

יְהוּדָה מִזִּיעַ, הוּא כָּבֵד כְּמַעֵט מִתִּיאֵשׁ, אֶךְ הוּא מַחְלִיט לְהִתְאַמֵּץ עוֹד קִצָּת...

יְהוּדָה מִתְנַשֵּׁף, הוּא עָלָה בַּמַּדְרָגוֹת לַבַּיִת, בְּקִשְׁי גֵּרָר אֶת רַגְלָיו, וְהִנֵּה הִגִּיעַ אֶל הַבַּיִת.

" אֵיזָה יִפִּי! אֵיפֹה מֵצֵאת אֶת זֶה? "

אִמָּא רָצָה לְהִגִּישׁ מִים קְרִים לַיהוּדָה. וְתוֹךְ כִּדִּי קִרְאָה לְאָבֹא שֶׁיָּבֵא לִרְאוֹת אֶת מָה שֶׁיְהוּדָה הֵבִיא.

" מִמֶּשׁ נִפְלֵא! נוֹכַל לְקַנֵּשׁ אֶת הַבַּיִת בְּכֹאֲלוֹ עֲנָפִים יָפִים " אָמַר אָבֹא.

וּפְנִיו שֶׁל יְהוּדָה מִמֶּשׁ הֵאִירוּ מִשְׁמָחָה.

שָׁבוּעוֹת (3)

יְהוּדָה הִזְדַּרְז לָלֶכֶת לְנוֹחַ.

אִמָּא הִכִּינָה לַיהוּדָה אֶת הַבְּגָדִים, הוּא נִכְנָס לְמַקְלָחַת וְאַחֵר כֶּף רֶץ לְמִטָּה...

יְהוּדָה הֶלֶךְ לִישֹׁן, הוּא נִרְדָּם מְהֵרָ מְאֹד, עַיִף מִסְחִיבַת עֲנִפֵּי הַדָּקֵל.

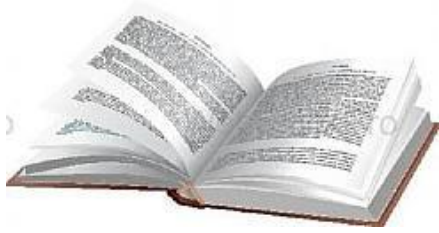
יְהוּדָה יָשָׁן, הוּא חוֹלֵם חֲלוֹם מְתוֹק מְאֹד.

בְּחִלּוֹם –

הוא רואה את עצמו הולך בלילה בִּיחד עם אָחיו לְבית הכְּנֶסֶת.

בֵּית הכְּנֶסֶת מלא אֲנָשִׁים, כָּלם יושְׁבִים וְלומְדִים.

וּפְתָאם בְּחֵלֹם הוּא שוֹמֵעַ מִנְּגִינָה נִפְלְאָה...

קוֹל נְעִים וּמִתוֹק שֶׁל סָבָא זָקֵן, עִם זָקֵן לָבָן, שְׁלוֹמֵד יַחַד עִם הַנֶּכֶד הַחֲמוּד שְׁלוֹ.

וְקוֹל הַנְּגִין שֶׁל הַלְמוּד כָּל כָּף נְעִים, הַטַּעֲמִים שֶׁל הַפְּסוּקִים מְסַתְּלָסְלִים.
יְהוּדָה מִמְּשִׁיךְ לְחֵלֹם...

שְׁבֻעוֹת (4)

יְהוּדָה מִמְּשִׁיךְ לְחֵלֹם...

הַגִּיעַ כְּבֶר הַזְמַן שֶׁצָּרִיךְ לְהַעִיר אֶת יְהוּדָה.

אֲמָא נִכְנָסֶת לַחֲדָר כְּדִי לְהַעִיר אוֹתוֹ. וְמָה הִיא רוֹאָה?

יְהוּדָה יָשָׁן וְהַפְּנִים שְׁלוֹ מְחִיכוֹת.

אֵיזָה חֲמוּדִי! בְּטַח הוּא חוֹלֵם חֵלֹם שֶׁמְשַׁמַּח אוֹתוֹ וְלֶכֶן הוּא מְחִיךְ...

יְהוּדָה קוֹם! יְהוּדָה קוֹם! קוֹם חֲמוּד, כְּבֶר עוֹד מַעַט נִכְנָס הַחֵג.

יְהוּדָה קָם בְּזָרִיזוֹת.

"אֲמָא, אֵת לֹא יוֹדַעַת אֵיזָה חֵלֹם מִתוֹק חֲלִמְתִּי!"

מָה חֲלִמְתִּי?

חֲלִמְתִּי שֶׁאֲנִי הוֹלֵךְ בַּלַּיְלָה לְבֵית הכְּנֶסֶת וְשׁוֹמֵעַ קוֹל שֶׁל מִנְּגִינָה נִפְלְאָה.

אַתָּה יוֹדַעַת שָׁל מָה הִיְתָה הַמִּנְגִּינָה?

שָׁל מָה? שְׁאַלָה אִמָּא.

שָׁל לַמּוֹד תּוֹרָה מִתּוֹק שָׁל סָבָא וְנָכְד.

שָׁבוּעוֹת (5)

כָּבֶר מֵאַחֵר בִּלְיָלָה, יְהוּדָה הוֹלֵךְ בְּיַחַד עִם אָחִיו לְבֵית הַכְּנָסֶת.
בַּחוּץ חָשׂוּךְ מְאֹד, יֵשׁ מַעַט אֹר מִפְּנֵי הָרְחוֹב.
יְהוּדָה וְאָחִיו מִתְקַדְּמִים וְהֵם כָּבֶר רוֹאִים אֶת אֲזוֹרוֹת בֵּית הַכְּנָסֶת.
יְהוּדָה כָּבֶר מִמֶּשׁ מִתְרַגֵּשׁ...

הֵם נִכְנָסִים פְּנִימָה, בַּחוּץ קֶצֶת קָר, אֵךְ בְּפָנִים חֹם וְנָעִים, אֲוִירָה נְעִימָה
וּמִתּוֹקָה שָׁל לַמּוֹד הַתּוֹרָה.

יְהוּדָלָה נִגַּשׁ לְאַרְוֹן הַסִּפְרִים, הוּא רוֹאָה אֶת כָּל הַסִּפְרִים וּמַחְפֵּשׁ אֶת
הַסֵּפֶר שֶׁלּוֹ...

"מָה אַתָּה מְחַפֵּשׁ?" שָׁאל בְּרָךְ אֶחָד הָאֲנָשִׁים.

"חֲמֵשׁ בְּרֵאשִׁית" עָנָה יְהוּדָה.

"הִנֵּה שֵׁם, לַיָּד הַכְּנִיסָה, יֵשׁ חֲמֵשִׁים. בִּינִיהֶם תִּמְצָא בּוֹדָאי חֲמֵשׁ
בְּרֵאשִׁית."

יְהוּדָלָה לָקַח אֶת הַחֲמֵשׁ וְהִתְחִיל לְלַמֵּד בְּשִׁמְחָה...

הַשָּׁעָה כָּבֶר שְׁלֹשׁ בִּלְיָלָה, מִמֶּשׁ מֵאַחֵר! וְיְהוּדָלָה מִמְּשִׁיךְ....

שבועות (6)

יהודלה ממשיך ללמד.

העינים כבר עיפות, ויהודה מתאמץ וממשיך.

כל כך נעים פה בבית הכנסת.

כל כך הרבה אנשים לומדים, כל אחד בספר אחר.

וכל הספרים הם חלקים של התורה הקדושה.

איזה מנגינות נעימות של למוד...

יהודלה מנסה לא להרדם, אך פתאם העינים נעצמות...

יהודלה נרדם על הספר, מסביבו המנגינות המתוקות...

והוא שוב חולם חלום מתוק...

שוב הפנים שלו מחיכות בזמן החלום...

הגיע זמן תפלת שחרית, אבא מעיר את יהודלה בעדינות.

הפנים שלו עדין מחיכות, אך עכשו הם גם מאירות. ממש קורן לו אור מהפנים...

עכשו החיוך הוא לא סתם כמו בחלום בצהרים. עכשו הוא ממש זכה ללמד, כמעט, כמו הגדולים!